

คำให้การ จากศพหม่องโตะดิม

ภูวดิ ตูจันดา

เรื่องราวการฆาตกรรมอันแสนโหดร้ายที่เคยเกิดขึ้นกับฉัน
กำลังจะเกิดขึ้นกับเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่งราวกับเงาสะทอนในกระจก
โดยที่ฉันได้แต่เฝ้ามองผ่านสายตาจากร่างไร้วิญญาณของตัวเอง!!!

ความรู้สึกลึก... ที่เรียกว่ารัก ชุณพิเศษ
คำให้การจากศพในห้องใต้ดิน
ภูวดิ ภูจินดา เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 974-9962-09-5

จัดพิมพ์โดย

jamsai
ประทับใจคุณ

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ณ บางซอกบางมุมของสังคม อาจมีเรื่องราวบางอย่าง...ด้ามืด เกินกว่าที่เราจะจินตนาการไปถึง หรือหากเราจะจินตนาการไปถึงได้ หัวใจของเราคงบอกรให้ส่มองหยุดทำงาน เพราะบางเหตุการณ์มันเลวร้ายจนแม้แต่ผู้รับฟังยังอยากจะลืมเลือน

คำให้การจากศพในห้องใต้ดิน เป็นงานเขียนอีกแนวจากเจ้าของนามปากกา Clear Ice ที่นักอ่านหลายท่านคุ้นเคยกันดี ด้วยสำนวนการเล่าเรื่องที่น่าติดตามทุกบททุกตอน ผวนวกกับมุมมองที่บางที่เราอาจมองข้าม ทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่คุณไม่ควรจะพลาดแม้สักตัวอักษรเดียว!

คุณอาจจะรู้สึกเศร้า โกรธแค้น ไม่เข้าใจ และเสียน้ำตาเมื่ออ่านจบ แต่เชื่อเถอะว่าอีกอย่างที่คุณจะได้ คือ โลก...ในมุมมองใหม่ ที่จะสวยงามขึ้นด้วยสองมือของคุณเอง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ตัวอย่าง

ประวัตินักเขียน

ใครที่เคยอ่านงานเขียนของนามปากกา Clear Ice จะได้พบกับงานเขียนอีกด้านของเธอ (ด้านมืด) กับนามปากกา ภูวดี ตูจินดา ซึ่งเป็นชื่อจริง (แปลว่าตัวจริงน่ากลัวฮา) ในหนังสือเล่มนี้

ภูวดี ตูจินดา เกิดที่กรุงเทพฯ เมื่อหลายปีที่แล้ว เรียนระดับมัธยมต้นที่โรงเรียนสาธิตปทุมวัน แล้วข้ามไปเรียนระดับมัธยมปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาฯ ขณะที่อยู่ ม.5 ได้ใช้วุฒิสอบเทียบเท่า ม.6 สอบชิงทุนของกระทรวงวิทยาศาสตร์ไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ

หลังจากเรียนภาษาออร์สส์ันๆ ที่เมือง Norwich ก็เข้าเรียนในระดับชั้น A-Levels (คล้ายๆ กับ Highschool) ที่ Brooke House 6th Form College ในเมือง Market Haborough จบแล้วก็เข้าเรียนต่อสาขาวิศวกรรมเคมีที่ Imperial College, London จนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก

ขณะนี้กำลังทำงานใช้ทุนอยู่ในหน่วยงานราชการแห่งหนึ่ง

กิจกรรมที่ชอบที่สุดในชีวิตตอนนี้มีสองอย่าง คือ อ่าน - เขียน - แปล หนังสือกับการท่องเที่ยว ถ้ามีเวลาว่างเมื่อไหร่ก็มักจะหันเข้าหาสองอย่างนี้เสมอ

ภูวดี ตูจินดา มีผลงานเขียนตีพิมพ์ครั้งแรกเป็นเรื่องสั้นในหนังสือชุดความรู้สึคดี... ที่เรียกว่ารัก ใช้นามปากกา Clear Ice ซึ่งเป็นนามจอที่เธอใช้เล่นในเว็บไซต์ต่างๆ โดยเฉพาะ pantip.com

ผลงานเขียนเดี่ยวๆ ของเธอ เช่น น้ำแข็งใสใสความรัก, ผารักไว้... ในใจเธอ, เก็บหัวใจไว้เพื่อรัก เธอมีผลงานแปลหลายเล่ม เช่น ปฏิบัติการรักต้องลุ้นและหนังสือชุดเรื่องใดๆ ของวัยซ่า นอกจากนั้นยังมีผลงานร่วมกับนักเขียนท่านอื่นๆ อยู่ตามหนังสือเล่มต่างๆ อีกมากมาย

แวะเยี่ยมเขียน - พูดคุยกับเธอได้ที่เว็บไซต์ของสนพ.แจ่มใส และที่ <http://clear-ice.pantown.com/>

ตัวอย่าง

บทนำ

ตัวอย่าง

...ฉันตายไปเกือบหนึ่งปีแล้ว แต่วิญญาณของฉันยังไม่ได้ไปไหน วนเวียน อยู่ใกล้กับร่างกายซึ่งถูกเหล่าฆาตกรช่วยกันฝังเอาไว้ในห้องใต้ดิน โดยไม่มีใคร อื่นรู้...

แองเจล่า หรือ แองจี คือชื่อของฉัน พ่อเป็นคนตั้งให้ เพราะพ่อบอกว่า ฉันเป็นนางฟ้าตัวน้อยๆ ของพ่อ ฉันไม่เคยแน่ใจว่าตัวเองเป็นนางฟ้าได้หรือเปล่า เพราะตามหนังสือภาพที่เคยผ่านตา ฉันเคยเห็นแต่นางฟ้าผิวขาว ผมสีทอง ตาสีฟ้าสวย ไม่เคยเห็นนางฟ้าที่มีผิวสีกาแฟ ดวงตาสีอัลมอนต์ ผมสีน้ำตาลเข้ม จนเกือบดำอีกเป็นลอนอย่างฉันเลยสักองค์

ฉันคิดว่าแม่ของฉันต่างหากที่เหมือนกับนางฟ้า เพราะนอกจากจะใจดียิ่ง กว่าใครในโลกนี้แล้ว แม่ยังเป็นคนสวยอีกด้วย แม่มีผมสีทองอ่อนยาวเหยียด ถึงกลางหลัง รับกับดวงตาสีเขียวเข้มราวกับมรกต เวลาเห็นแม่สวมชุดสีขาว ฉันมักอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าแม่มีปีกสักคู่ก็คงจะดูเหมือนนางฟ้าในหนังสือเล่มที่เดียว

เมื่อพยพมาจากยุโรปตะวันออกกับพี่สาวตั้งแต่ก่อนฉันเกิด แม่มาพบกับ พ่อที่นี้...ลอนดอน เมืองหลวงของประเทศอังกฤษ กับพ่อซึ่งเป็นคนอังกฤษ...

พ่อเรียกตัวเองอย่างนั้น หรือจะพูดให้ถูก พ่อใช้คำว่า 'บริติช' (British) ไม่ใช่ 'อิงลิช' (English)*

บรรพบุรุษของพ่อมาจากประเทศในทวีปแอฟริกาเมื่อนานมาแล้ว ใช่แล้วละ พ่อของฉันเป็นชนชาติที่ถูกคนบางกลุ่มเรียกอย่างเหยียดหยามว่า 'นิโกร' พ่อเป็นชายร่างสูงใหญ่ มีผิวสีเข้มเหมือนเปลือกไม้ ดวงตาสีเข้มประดับอยู่บนโครงหน้าบึกบึน ดูจากรูปร่างหน้าตาแล้วพ่ออาจจะดูเป็นคนดุดัน แต่ความจริงแล้วพ่อเป็นผู้ชายที่อบอุ่นนุ่มนวลที่สุดเท่าที่ฉันเคยรู้จัก พ่อทำให้ฉันนึกถึงเวลากลางคืนของฤดูใบไม้ผลิอันแสนอ่อนโยน

ฉันเป็นลูกสาวคนเดียว แม่ครอบครัวของเราจะไม่ร่ำรวยนัก ทั้งพ่อและแม่ทำงานหาเช้ากินค่ำ แต่ก็ครอบครัวที่อบอุ่น บ้านเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดของฉัน

จนกระทั่งวันนั้น...วันที่เป็นวันเริ่มต้นของฝันร้ายอันยาวนานของฉันก่อนตาย อุบัติเหตุรถประจำทางชนกันพรวดพราดทั้งสองไปจากชีวิตของฉันตลอดกาล

ฉันจำไม่ได้ว่าตอนนั้นร้องไห้ไปมากเท่าไร คร่ำครวญอ่อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้ามากแค่ไหน ยอมแลกได้ทุกอย่าง ขอเพียงได้พอกับแม่กลับคืนมาเท่านั้น

...หากเสียงร้องไห้ของเด็กผู้หญิงวัยสิบสาม ไม่ดังเพียงพอให้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้น...

...โลกทั้งใบของฉันเปลี่ยนจากความอบอุ่นเป็นหนาวเย็นเยือก รวกับดวงตะวันดับสูญไปทั้งดวง...

เนื่องจากทั้งพ่อและแม่ไม่มีญาติคนอื่น ฉันจึงต้องย้ายไปอยู่กับป้าซาวิน่า...พี่สาวของแม่ ซึ่งมีบ้านอยู่อีกฝั่งหนึ่งของนครลอนดอน

หากจะพูดว่าวันที่พอกับแม่ของฉันจากไปเป็นบทเริ่มต้นของนิยายโศกนาฏกรรมที่มีฉันเป็นนางเอก วันที่ฉันมาถึงบ้านป้าซาวิน่า ก็คงจะเรียกได้ว่าเป็นการเริ่มต้นบทที่หนึ่ง

ฝั่งตะวันออกของลอนดอนต่างจากฝั่งตะวันตกที่ฉันเคยอยู่กับพ่อแม่มากเกินไปเหลือเกิน แต่ป้าซาวิน่าแตกต่างจากแม่ของฉันมากกว่านั้น มากกว่าหน้ามือกับ

* British เป็นการเรียกแบบรวมทั้งสหราชอาณาจักร นั่นก็คือรวมคนอังกฤษ เวลส์ และสกอตทิชไปด้วย ส่วน English คือคนอังกฤษอย่างเดียว

หลังมือ มากกว่ากลางวันกับกลางคืน

...มากกว่าสวรรค์กับนรก...

ถ้าเปรียบแม่ของฉันเป็นนางฟ้า ป้าซาวิน่าคงจะต้องเป็นแม่เม่ดอย่างแน่แท้
คืนวันที่ฉันอยู่กับครอบครัวของป้าซาวิน่ามันเลวร้าย จนความตายกลายเป็น
เป็นสิ่งที่ฉันโหยหา กลายเป็นความกรุณาที่ฉันรอคอย

จากวันที่ล้มหายใจสุดท้ายของฉันขาดห้วง เวลาก็เลยผ่านไปเรื่อยๆ จากวัน
เป็นสัปดาห์ จากสัปดาห์เป็นเดือน จากเดือนจนเกือบจะครบปี ทุกชีวิตในบ้าน
หลังที่มีร่างไร้วิญญาณของฉันฝังอยู่ใต้ผืนดินในห้องใต้ดิน ดูเหมือนจะดำเนิน
ไปอย่างสงบสุขและราบเรียบอย่างประหลาด รวากับว่าเรื่องราวของฉันในความ
ทรงจำของพวกเขาระเหยหายไปไม่ต่างอะไรกับน้ำค้างยามต้องแสงแดด รวากับ
ว่าฉันไม่เคยมีตัวตนอยู่ในโลกนี้เลย ไม่สมประกอบในห้วงจักรวาลนี้

ฉันเฝ้ามองเรื่องราวต่างๆ ของคนรอบข้าง ไปพร้อมๆ กับห้วงเวลาที่ค่อยๆ
ไหลไปอย่างเชื่องช้า อ่อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าว่าขอให้พรุ่งนี้มี
คนรู้เรื่องฉัน ขอให้มีคนพบศพของฉันเสียที ขอให้คนกระทำความผิดได้รับการลง
โทษ

แต่คำอ่อนวอนของฉันก็ไร้ผล ไม่ต่างอะไรกับครั้งที่ฉันเคยขอให้พ่อกับแม่
กลับคืนมา

...ฉันไม่สามารถทำให้เชื่อในปาฏิหาริย์ได้อีกต่อไปแล้ว...

ทุกวันที่ผ่านไป ความหวังที่เคยเปล่งประกายอยู่เลื่อนรางค่อยๆ จางหาย
และดับวูบลง เหมือนกับตะเกียงที่หมดน้ำมัน

ในที่สุด...ฉันก็ตัดใจ เลิกหวัง และพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะ
ลืมเรื่องราวก่อนหน้าให้หมดสิ้น บอกกับตัวเองว่าฉันตายไปแล้ว ฉันไม่สามารถ
ทำอะไรได้อีกต่อไป และร่างที่ค่อยๆ เปื่อยเน่าอยู่ใต้ดินนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไร
กับฉันอีกต่อไปแล้ว ฉันไม่สามารถกลับไปสิงร่างของตัวเองได้อย่างในนิยาย
หรือการ์ตูนยอดมนุษย์ กลายเป็นขอมบี้ที่ชิ้นส่วนของร่างกายค่อยๆ หลุดออก
จากกันเป็นทางยาวพร้อมกับทุกย่างก้าวที่เท้าขยับเดิน

ฉันเกือบจะทำได้สำเร็จแล้วละ...หรืออย่างน้อย ฉันเองก็คิดเข้าข้างตัวเอง

เอาไว้อย่างนั้น

หากโชคชะตากลับเล่นตลก มันเป็นกลของพระเจ้าหรือปีศาจฉันไม่อาจ
รู้ได้ แต่ประสบการณ์ที่ฉันพยายามหนักหนาที่จะลืมดูเหมือนว่าจะถูกนำกลับมา
ฉายซ้ำอีกครั้ง ราวกับการกดปุ่มกรอกลับไปยังจุดเริ่มต้นของเครื่องฉายหนังเพื่อ
ย้อนดูภาพยนตร์เรื่องเศร้าเรื่องเดิมตั้งแต่ต้น ด้วยการมาถึงของเด็กผู้หญิงที่มีชื่อว่า
'นาโอมิ' ในคืนที่ฝนหิมะโปรย...

ตัวอย่าง

บทที่ 1

ตัวอย่าง

มันเป็นคืนที่หนาวเยือก ท้องฟ้าเป็นสีหม่น ฝนหิมะโปรยปรายลงมาตั้งแต่ตอนบ่าย และยังมีไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดตกได้ง่ายๆ ลมพัดหืดหวิวแรงจนแทบจะกรีดผิวกายให้ชาตเป็นริ้วๆ เป็นอากาศแบบที่ไม่มีใครชอบสักนิด

พ่อของนาโอมิพาเธอมาส่งที่บ้านหลังนี้...บ้านของป้าชาวิน่า...พร้อมกับกระเป๋าดูทางเก่าๆ ไบย๋อมไบย๋หนึ่ง

ที่จริงแล้วบ้านหลังนี้มีคนเข้าออกมากหน้าหลายตาเสมอ เพราะหนึ่งในรายได้ของป้าชาวิน่ามาจากการรับดูแลเด็ก ไม่ว่าจะเป็นรายชั่วโมง รายวัน หรือนานกว่านั้น การที่มีใครคนใหม่มาไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไร ผู้คนล้นผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ฉันไม่ค่อยให้ความสนใจกับใครเท่าไรนัก

หากนาโอมิสะดุดตาฉันตั้งแต่วันแรกที่ได้เห็น

...ฉันรู้สึกเกือบเหมือนกับว่า ตัวเองกำลังส่องกระจกอยู่...

วงหน้ารูปไข่ของเธอล้อมกรอบไปด้วยผมสีน้ำตาลเข้มหยิกเป็นลอนๆ ยาวเหยียดจนถึงกลางหลัง ดวงตาสีน้ำตาลสวยได้รูปซ่อนอยู่ใต้ขนตาเป็นแพหนา จมูกโด่ง ริมฝีปากเต็ม ผิวกายของเธอเป็นสีกาแฟเรียบเนียน เป็นผลมาจากการผสมผสานสายเลือดระหว่างคนผิวขาวและผิวดำได้อย่างกลมกลืน

ฉันเบนความสนใจไปที่พ่อของเธอ ผู้ชายอังกฤษวัยกลางคน ศีรษะเกือบจะล้านเลี่ยน กึ่งกลางเป็นมันแพลียอย่างกับทาเนยเอาไว้ ใบหน้าและร่างกายอ้วนหุ้มผิวสีซีดราวกับไม่มีเลือดไหลเวียนในร่างกาย แต่พวงแก้มและจมูกเป็นสีแดงค่อนข้างจัด ฉันได้กลิ่นเหล้าลอยมากับลมหายใจของเขาเวลาพูด

...เป็นพวกขาดเหล้าไม่ได้โดยไม่ต้องสงสัย...

มือของเขาหยapak รำน ใหญ่โต...มันช่างเป็นขนาดที่พอดีกับรอยแดงเป็นปื้นบนแก้มซ้ายของผู้เป็นลูกสาว

...นอกจากติดเหล้าแล้ว ยังใช้ลูกเป็นกระสอบทรายอีกด้วย...

ฉันรู้สึกเศร้าลึกในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก อย่างน้อยก่อนจะมาถึงที่นี่ฉันยังเคยมีวันคืนอันแสนสุข แต่ฉันคิดว่าชีวิตของนาโอมิที่เคยอยู่กับพ่อคงจะไม่ใช้ความทรงจำที่ดีเสียเท่าไร

ในเมื่อพ่อของเธอเป็นชายผิวขาวอย่างที่เห็นนี้ แม่ของเธอจะต้องเป็นหญิงผิวดำอย่างแน่นอน

...เป็นผู้หญิงแบบที่ป้าซาวิน่าเกลียดที่สุด...

ที่น่าตกใจก็คือ นาโอมิเหมือนกับฉันกระทั่งแวต

...ภายใต้แววตาที่ถี่ถี่ มีความตื่นตระหนก ไม่มั่นใจ หวาดกลัวฉายอยู่เต็มเปี่ยม...

จึงไม่น่าแปลกใจเลย ที่ฉันให้ความสนใจกับเธอเป็นพิเศษ

"มิสซิสกรีนครับ ผมจอห์น รีฟเวอร์ ที่โทรมาคุยกับคุณเมื่อวันก่อนยังไม่ละครับ" จอห์น...บิดาของนาโอมิเอ่ยแนะนำตัวขึ้นหลังจากที่ป้าซาวิน่าเปิดประตูตอบรับเสียงกริ่งแล้ว และพยักพยิตไปยังเด็กผู้หญิงที่ยืนอยู่ด้านข้าง "ส่วนนี้...นาโอมิ"

ทั้งสามล้มผัสมือกันตามมารยาท แล้วป้าซาวิณาก็พาคนทั้งสองเข้ามาในห้องนั่งเล่นซึ่งเรียกได้ว่าเป็นห้องที่ดีที่สุดในบ้าน ถึงจะเก่าแก่ทรุดโทรมตามสภาพของบ้าน วอลเปเปอร์บนฝาผนังทั้งสี่ด้านฉีกขาดเป็นหย่อมๆ เพดานก็มีราขึ้นเต็มไปหมด แต่มันก็เป็นห้องขนาดค่อนข้างใหญ่และมีหน้าต่างบานค่อนข้างโต ทำให้ไม่อับชื้นจนเกินไปนัก ถึงแม้ว่ากลิ่นภายในห้องจะประหลาดๆ ไป

หน้อยก็ตาม

ด้านในสุดมีเตาผิงชนิดที่ยังใช้ถ่านอยู่ แถมยังมีปล่องไฟของแท้ด้วย ติดกับฝาผนังอีกด้านมีโทรทัศน์ขนาดใหญ่เก่าแก่ที่ปีเตอร์...สามีคนปัจจุบันของ ป้าซาวิน่าเก็บมาจากข้างถนนแถบย่านชนชั้นกลางเมื่อสามปีก่อน

เกือบกึ่งกลางห้องมีโซฟาเก่าแก่วางล้อมวงอยู่เป็นหมู่ แต่ละตัวเป็นลาย ดอกไม้ดวงเบ้อเริ่มแสนสวยแบบบ้านแถบชานเมือง เก่าเสียจนสีซีดจาง แถม ยังประดับด้วยรอยเปื้อนหลากหลายจากสารพัดสิ่ง ตั้งแต่ซอสมะเขือเทศ น้ำชา กาแฟ น้ำลาย เหล้า อาหารต่างๆ บัสสาวะ อุจจาระ...สองอย่างหลังนี้มาจากตัว ลูกลูกชายคนเล็กวัยสองขวบของป้าซาวิน่า ไปจนถึงเลือด...จะมีเลือดของใครบ้างฉันไม่รู้หรอก แต่ที่แน่ๆ มีเลือดของฉันปนอยู่ด้วย

ท่าทางของจอห์นที่นั่งลงเอนหลังพิงโซฟาอย่างสบายโดยไม่ได้ใส่ใจกับ คราบสกปรกเหล่านั้นแม้แต่น้อย ทำให้ฉันคิดว่าที่บ้านของเขาคงจะไม่ได้สะอาดไปกว่ากันเท่าไรหรอก ส่วนนาโอมินั่งลงอย่างเกร็งๆ บนโซฟาตัวเดียวกับผู้เป็นพ่อ แต่อยู่ห่างออกไปจนเกือบชิดที่วางแขนของอีกด้าน ป้าซาวินานั่งลงอย่างเรียบร้อยบนโซฟาเดี่ยวที่หันหน้าเข้าหาทั้งสองคนนั้น

รอบข้างเต็มไปด้วยความอึกทึกกึกกั ด้านหน้าของโทรทัศน์ที่กำลังฉายซีรีส์เรื่องยาวแสนโด่งดัง เอสเบต้า มาเร็ค และแครี่ รวมกลุ่มกันอยู่ บ้างนั่งขัดสมาธิ บ้างนอนกึ่งงอตัว พุดคุย ถกเถียง ทะเลาะกันเป็นช่วงๆ อีกมุมหนึ่งเซนนอนและจัสตินนั่งเล่นตุ๊กตาตัวเก่าๆ สองสามตัวด้วยกันอย่างไม่ค่อยจะสามัคคีนัก ส่วนเจ้าหนูตัวที่กำลังคลานเปะปะไปทั่วห้อง ส่งเสียงเรียกร้องความสนใจเป็นครั้งคราว

ใช่แล้วละ...สมาชิกเกือบทั้งหมดของบ้านหลังนี้กำลังรวมตัวกันอยู่ในห้องนั่งเล่นนี้ จะขาดก็แต่เพียงปีเตอร์ที่ออกไปดื่มกับเพื่อนที่ผับ และฟลอเรนซ์...ลูกสาวคนโตของป้าซาวิน่า ที่คงจะอยู่กับเพื่อนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง

"จะรับชาหรือกาแฟดีคะ" ป้าซาวินายังมีแก้มใจถาม แม้ว่าคำพูดจะหลุดปากออกมาแทบจะลอดไরণท์ก็ตาม

ดูท่าแล้วจอห์นคงจะอยากดื่มเหล้ามากกว่า และคงจะไม่อยากใช้เวลาอยู่ในบ้านหลังนี้นานเท่าไรหรอก แต่เขาก็หลุดปากออกมาพร้อมเสียงหัวเราะแบบ

ผีนๆ ตามมารยาท

"ไม่รบกวนดีกว่าครับ"

"ถ้าอย่างนั้นเอาซากี้แล้วกันนะคะ" เจ้าของบ้านสรุป แล้วก็หันไปตะเบ็งเสียงสั่ง "มาเร็ค! หรี่เสียงโทรทัศน์เดี๋ยวนี้อีสเบต้า! ไปซงซาให้แซก เร็ว!"

คนถูกสั่งทั้งสองไม่มีใครขยับตัว จนคนสั่งต้องตะโกนซ้ำอีกครั้งพร้อมทั้งลำทับด้วยเสียงคำรามแบบที่บอกว่า 'เอาจริง' นั่นแหละ มาเร็คจึง 'เลื้อยตัว' ไปหรี่เสียงโทรทัศน์ ส่วนอีสเบต้าถอนหายใจออกมาแรงๆ อย่างบอกให้รู้ว่ารำคาญใจที่ถูกขัดจังหวะ ลูกพรตขึ้น กระแทกเท้าตึงๆ เดินไปยังห้องครัวที่อยู่ติดกัน

"ต้องดูแลเด็กเยอะขนาดนี้ คงจะเหนื่อยเหมือนกันนะครับ"

ชายผู้มาเยือนเปรยขึ้นหลังจากที่ได้รับน้ำชา ซึ่งอีสเบต้าเสิร์ฟแบบวางกระแทกค่อนข้างแรงชนิดที่น้ำสีชาข้างในถ้วยบูบู่กระฉอกออกมาแทบจะครึ่งแก้ว แล้วก็เดินกระแทกเท้าไปทิ้งตัวนั่งอยู่หน้าโทรทัศน์ตามเดิม

เจ้าของบ้านหญิงเผยยิ้มออกมาจางๆ ทำให้เธอดูอบอุ่นราวกับแก้วที่แตกง่าย ก่อนจะตอบเสียงค่อนข้างเบา

"ก็มีบ้างค่ะ แต่ไม่เหลือปากว่าแรง เด็กๆ รู้ว่าถึงฉันจะให้อิสระค่อนข้างมาก แต่เวลาฉันเอาจริง ฉันก็เข้มงวดได้เหมือนกัน"

ฉันนึกเปรียบเทียบป้าชาวิน่าเป็นแม่หมดเสมอ แต่ไม่ใช่ว่าป้าชาวิน่าจะมีรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวอะไรหรอกนะ ถ้าคุณได้เห็นเธอครั้งแรก คุณคงจะต้องคิดอยู่ในใจเน่ๆ เลยกว่า 'ผู้หญิงคนนี้น่าสงสาร'

ป้าชาวิน่าตัวเตี้ยกว่าแม่ของฉันเล็กน้อย รูปร่างผอมบางจนเกือบจะเรียกได้ว่า 'หนังหุ้มกระดูก' เค้าหน้าของเธอคล้ายแม่ฉันอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ป้าชาวิน่ามีโครงหน้ายาวกว่า โหนกแก้มสูงกว่า จมูกโด่ง ตรงปลายจมูกเล็กน้อยริมฝีปากบนด้านขวาดูหนากว่าด้านซ้าย หางตาเฉียงลงนิดหน่อย ทำให้ใบหน้านั้นดูอมเศร้าอยู่ตลอดเวลา ยิ่งบวกกับริ้วรอยทั้งตรงหน้าผาก มุมปากและหางตาที่เกิดขึ้นก่อนวัยอันควรด้วยแล้ว ทำให้เธอมีลักษณะเป็นหญิงวัยกลางคนชนิดที่คนทั่วไปจะรู้สึกผิดถ้าเธอขอความช่วยเหลือแล้วเขาเอ๋อปฏิเสธ

แต่คุณอย่าตัดสินคนจากเพียงรูปลักษณ์ภายนอกเลย เหมือนกับสุภาษิต
ที่ว่าอย่าตัดสินหนังสือจากปกนั้นแหละ มันยังคงแฝงความจริงไว้เต็มเปี่ยม
อยู่เสมอ

ป้าชาวิน่าขยับตัวขึ้นนั่งหลังตรง เอ่ยถามอย่างเป็นทางการ "ทำไมคุณ
รีฟเวอร์ถึงคิดจะฝากนาโอมิไว้กับฉันล่ะคะ"

"อื้อย...เรื่องมันยาวครับ" จอห์นตอบกลับหัวเราะอย่างเหยียดๆ ดูเหมือน
ว่าหน้าของเขาจะแดงขึ้นนิดหน่อย "แล้วก็ไม่ใช่เรื่องน่าชื่นชมเสียเท่าไร"

"ถ้าคุณลำบากใจที่จะเล่าก็ไม่ใช่ไรหรอกค่ะ ฉันเพิ่งแต่คิดว่าถ้ารู้ว่าผู้
ปกครองนำเด็กมาฝากไว้ด้วยเหตุผลอะไร และเด็กที่จะมาอยู่ในความดูแลเป็น
อย่างไร ฉันจะดูแลได้ดีกว่าเท่านั้นเอง"

จอห์นยกไหล่ "ไม่ลำบากใจหรอกครับ ผมแค่คิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องบอก
แต่ถ้าคุณถามผมก็ไม่มีอะไรจะปิดบัง...เมียเก่าของผม แม่ของนาโอมิหนีไปกับ
ซูเมื่อสองปีก่อน ทั้งยัยนี้เอาไว้" จอห์นใช้คางอ้วนๆ ของเขาชี้ไปที่นาโอมิ

สายตาของพ่อกับลูกสาวที่สบกันเสียววินาทีนั้นปราศจากแว่เอื่ออาทรต่อกัน
โดยสิ้นเชิง อย่างนี้จะเรียกหาคำว่า 'รัก' ระหว่างสองคนนี้ คงจะยากเย็น

เขาหยุดยกน้ำชาขึ้นจิบ ระหว่างนั้นป้าชาวิน่าเฝ้ารอคำตอบโดยที่รอยยิ้ม
จางๆ ซึ่งนั่นให้อ่อนโยนราวกับปีศาจสวมหน้ากากนางชีไม่ได้เลือนหายไปจาก
สีหน้าเลย

"ผมแต่งงานใหม่กับเบเลนมาได้สี่เดือนแล้ว นาโอมิเข้ากับแม่เลี้ยงไม่ได้"

ฉันส่ายหน้ากับตัวเอง

...ปัญหาธรรมดาทั่วไปสินะ ลูกเลี้ยงกับแม่เลี้ยง...

"ทีนี้เรา ผมหมายถึงผมกับเบเลน จะย้ายไปอยู่สเปนบ้านเกิดของเธอ
เราอยากเริ่มต้นชีวิตใหม่"

พูดแค่นั้นคนที่ได้ยินก็เข้าใจได้โดยไม่ต้องขยายความ

...ชีวิตใหม่...ที่ไม่มีลูกสาวคนเก่าไว้คอยเตือนให้นึกถึงอดีตอันน่าอัปอาย...

ฉันหันไปมองนาโอมิ เธอหนึ่งนั่งเฉยอย่างกับรูปปั้น ราวกับว่าเรื่องราวที่
กำลังสนทนากันอยู่นั้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับเธอเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ฉัน

สังเกตเห็นว่าริมฝีปากที่เม้มสนิทของเธอสั่นระริก มีน้ำใสๆ เคลือบหยันตาอยู่บางๆ มือเล็กๆ กำแน่นจนข้อมนิ้วซีดขาวราวกับกระดาษ

...เธอกำลังรู้สึกยังไงนะ...โกรธแค้น...หรือ...เศร้าเสียใจ...

"บังเอิญว่าเมื่อวันศุกร์ที่แล้วเบเลนมาหาเพื่อนแถวนี้ เห็นประกาศหน้าบ้านคุณเข้าพอดี พอเราตัดสินใจกันเรียบร้อยแล้วก็เลยโทรหาคุณ เรื่องมันก็แค่นี้แหละ"

"อ้อ..." ป้าชาวิน่าหลุดปากออกมา เธอปรายตาไปทางนาโอมิอย่างเย็นชา แวบหนึ่ง ฉันแทบจะได้ยินเสียงในสมองที่กำลังเต้นตุบๆ นั่นได้เลยละ

...เด็กผู้หญิงที่ไม่มีใครต้องการ...

"เรื่องค่าใช้จ่าย..."

"ผมจะโอนเงินให้คุณร้อยห้าสิบบอนด์ทุกวันทีหนึ่งของเดือน สำหรับเดือนนี้เหลืออีกแค่สองสัปดาห์ ผมเตรียมเงินมาจ่ายล่วงหน้าแล้ว"

นั่นเป็นจำนวนเงินที่ไม่เลวเลย ฉันอยากจะบอกเขาเหลือเกินว่ามันออกจะมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ เงินนั้นคงจะมาถึงนาโอมิได้ไม่ถึงครึ่งหรอก

สีหน้าของป้าชาวิน่าเข้มขึ้นขึ้นมาทันควัน เมื่อรับซองสีขาวซึ่งมีเบงค์ปอนด์บรรจุอยู่มาไว้ในมือ

"ไม่ต้องห่วงนะคะ ฉันจะดูแลลูกคุณอย่างดี"

"ดีครับ" จอห์นยิ้มมุมปาก "ดูแลลูกผมให้มากๆ หน่อย แม่ลำอ่อนของมันปล่อยปละละเลยมันมามาก ตามใจมันจนมันเหลิง ชักจะควบคุมไม่ได้แล้ว ไม่แปลกหรอกที่เบเลนจะเกลียดมันนัก ผมเองก็เหนื่อยกับมันเต็มทน"

ดวงตาของนาโอมิฉายแววกร้าวขึ้นมาแวบหนึ่ง แต่ไม่มีใครเห็นนอกจากฉัน หรือจะพูดให้ถูก...ไม่มีใครคนอื่นสนใจจะมอง นอกจากฉัน

ป้าชาวิน่ากับจอห์น รีฟเวอร์คุยกันอีกเพียงครู่เดียว ฝ่ายผู้มาเยือนก็ลุกขึ้นจากโซฟาและบอกลาเจ้าของบ้าน

พ่อของนาโอมิไม่ได้ขอดูส่วนอื่นๆ ของบ้าน ไม่ได้ถามผู้ที่จะมาดูแลลูกสาวของเขาเลยว่า จะให้นาโอมิอยู่อย่างไร

ฉันอดสะท่อนใจไม่ได้

...ถ้าเพียงแต่เขาจะใส่ใจสักนิด...

ป้าซาวินาเดินไปส่งเขาที่หน้าประตูบ้าน แล้วเขาก็เดินจากไปโดยไม่ได้อ
ชายตามามองลูกสาวที่ยังคงนั่งเฝ้ายอนอยู่บนโซฟาอีกเลยแม้แต่แวบเดียว
...ไม่มีคำพูดเลยสักคำ ไม่มีแม้แต่คำบอกลาและรักษาคำ...
ฉันเพิ่งเคยเห็นพ่อที่เย็นชากับลูกได้ถึงขนาดนี้เป็นครั้งแรก

ยังไม่ทันที่ป้าซาวินาจะปิดประตูบ้านลง ฟลอร์เจนก็กลับเข้ามาพอดี
พร้อมกับเจสัน...แฟนหนุ่มคนล่าสุด

"ใครนะแม่" เธอถามพลางบ่นไปยังชายวัยกลางคนที่เพิ่งเดินสวนไป

"เขาชื่อจอห์น รีฟเวอร์ เอาลูกสาวมาฝากให้เราดูแล"

"งั้นหรือคะ" ฟลอร์เจนถามอย่างสนใจ "อายุเท่าไร"

"สิบสี่มั้ง อ่อนกว่าลูกสี่ปี"

"สวยมัย" เจสันยื่นหน้ามาถามบ้าง

ป้าซาวินาหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ "ก็เข้าไปดูเองสิ"

ฟลอร์เจนและเจสันเดินคางกันตามคนชวนเข้าไปในห้องนั่งเล่น นาโอมิ
ยังคงนั่งอยู่ท่าเดิมบนโซฟา โดยไม่ได้ขยับตำแหน่งเลยแม้แต่นิดเดียว

เจสันถึงกับผิวปากหวิวเมื่อได้เห็นนาโอมิเต็มตา อุทานออกมาลั่นเสียง
หัวเราะ

"สวยนี่"

ฉันเห็นอาการกะลิมกะเหลี่ยและสายตาที่จ้องเด็กสาวลูกครึ่งผู้มาใหม่เป็น
มันของเจสัน กับท่าทางไม่พอใจและสายตาอันไม่เป็นมิตรที่จ้องไปยังเป้าหมาย
เดียวกันกับแฟนหนุ่มเม้งของฟลอร์เจนแล้ว รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีเอาเลยจริงๆ

...สิ่งที่รอนาโอมิอยู่แต่ละอย่าง ช่างไม่น่าพิศมัยเอาเสียเลย...

บทที่ 2

ตัวอย่าง

"แล้วแม่จะให้ยัยนี่นอนที่ไหน"

ฟลอร์แจนถามคำถามที่ฉันกำลังสงสัยอยู่พอดี ก็บ้านหลังนี้มีพื้นที่นอน
สำรองเสียที่ไหนกันล่ะ แต่คนที่มีอยู่ก็แน่นยิ่งกว่าคอกหมูแล้ว ฉันยังแปลกใจ
อยู่เลยที่ป้าชาน่ากล้าติตประกาศรับดูแลเด็กเพิ่ม ในเมื่อสถานที่ไม่พร้อมเสีย
ขนาดนี้ ถึงจะต้องการเงินมากขนาดไหนก็ตามที่เถอะ

บ้านหลังนี้มีสี่ชั้น...ถ้าไม่นับห้องใต้ดินที่มีพื้นเป็นดินจริงๆ แถมยังมีด้อม
อัปชั่น ดูๆ ไปก็เหมือนกับหลุมมากกว่าจะเรียกว่า 'ห้อง' ได้ ซึ่งนอกจากจะเป็น
ห้องเก็บอุปกรณ์หนักและที่อยู่อาศัยของหนูตัวโตๆ แล้ว ยังเป็นที่ฝังศพของ
ฉันรวมไปด้วย

ชั้นกราวนด์หรือชั้นล่างสุดอยู่ระดับพื้นดิน มีห้องนั่งเล่น ห้องครัว และ
ห้องส้วมเล็กๆ หนึ่งห้อง

ชั้นถัดมาหรือชั้นหนึ่งมีห้องนอนสองห้อง ห้องน้ำหนึ่งห้อง ซึ่งมีอ่างอาบน้ำ
น้ำ ฝักบัว และส้วมอยู่ในห้องเดียวกัน และเป็นห้องน้ำห้องเดียวในบ้าน ซึ่งก็
แน่นอนอยู่แล้วว่าไม่พอให้คนในบ้านใช้ สงครามขนาดย่อมเกิดขึ้นทุกเช้าเวลา
ที่ต่างคนต่างรีบเตรียมตัวก่อนออกจากบ้าน และทุกเย็นก่อนทุกคนเตรียมตัว

นอน

ห้องนอนขนาดใหญ่กว่าเป็นของป้าชาวิน่ากับปีเตอร์ ส่วนห้องเล็กที่แคบพอๆ กับตู้เสื้อผ้า มีเตียงเก่าๆ เพียงหนึ่งเตียงที่มาเรีไ้ใช้นอน และทุกคืนป้าชาวิน่าจะปูที่นอนให้เจ้าหนูดาวี่นอนบนพื้น

ชั้นที่สองมีห้องนอนสองห้อง แต่ละห้องมีเตียงสองชั้นเพียงเตียงเดียวเท่านั้น ห้องนอนแรกใหญ่กว่าอีกห้องเล็กน้อย ฟลอร์แจนกับเซนนอนจองเตียงไป ส่วนจัสติน่าปูพูกนอนกับพื้น ส่วนห้องนอนอีกห้องเป็นของเอสเบต้ากับแครี

ชั้นที่สูงสุดของบ้านคือห้องใต้หลังคา ถึงแม้ว่าห้องจะเล็กไปนิดและเพดานต่ำไปหน่อย แต่ก็พอจะให้เด็กคนสองคนยัดเยียดกันเข้าไปได้ ปกติแล้วห้องนี้แหละที่เป็นห้องพักของเด็กที่ป้าชาวิน่ารับดูแล จันเองก็เคยอยู่ห้องนั้นพักหนึ่ง แต่พอคิดว่าตอนนี้มันไม่ว่าง เพราะเมื่อสี่เดือนก่อนบ๊อบ...พ่อของแครีซึ่งเป็นพี่ชายของปีเตอร์ต้องย้ายไปทำงานที่แมนเชสเตอร์ชั่วคราว เขาเลยคืนห้องพักที่เคยเช่าไว้ที่นี่ และเอาของส่วนใหญ่มาฝากเอาไว้ โดยให้ค่าเช่าห้องตอบแทนนิดหน่อย อีกหลายเดือนกว่าห้องนั้นจะว่างลงอีกครั้ง

"ก็นอนห้องเดียวกับเอสเบต้ากับแครีสิ" ป้าชาวิน่าตอบเสียงเรียบอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ ก่อนจะจุดบุหรี่ อัดสารเสฟติดเข้าปอด แล้วก็พ่นควันสีหมอกออกมา

เอสเบต้าลุกขึ้นจากตำแหน่งหน้าโทรทัศน์ เดินเข้ามาประหว่งทันที

"อะไรกันคะแม่! ห้องนั้นมันแคบจนแทบจะไม่มีทางเดินแล้วนะ แคบกว่าห้องที่ฟลอร์แจนตั้งเยอะ ให้ไปนอนห้องที่ฟลอร์แจนอีกคนก็หมดเรื่อง"

ฟลอร์แจนเบะปาก "เรื่องอะไร ห้องละสามคนก็ยุติธรรมดีแล้วนี่ จันไม่อยากเสวนากับม้าลายหรอก"

ประโยคนั้นทำให้มาเรีคและเอสเบต้าหัวเราะออกมาลั่น

จัสติน่าเอ่ยปากถามอย่างไม่เข้าใจ "บ้านเรามีม้าลายด้วยหรือ"

คนเป็นพี่ชายหัวเราะหึๆ ขยาดตาไปทางผู้มาใหม่ซึ่งยังคงนั่งเงียบอยู่ ก่อนจะตอบเสียงยานคาง

"เมื่อวานไม่มี แต่ต่อจากนี้ไปจะมีแล้ว เหมือนที่เคยมีตัวหนึ่งเมื่อปีก่อนไงล่ะ"

คำพูดของเขาทำเอาฉันสะดุ้ง

...ม้าลัย...

จะเป็นใครไปได้นอกจากฉัน

ฟลอร์เจน เอสเบต้า และมาเร็คเคยเรียกฉันอย่างนั้น...ม้าลัย

...ครึ่งชาวครึ่งดำ...

และมีไว้เหยียบย่ำ ไม่ต่างอะไรกับทางม้าลัย

"มาเร็ค!"

ป้าซาวิน่าตะคอก ใบหน้าที่ปกติซีดซีขาวเป็นสีแดงจัดด้วยความโกรธซึ่ง
ปรายตาไปมองเจสันอย่างหวาดระแวงแวบหนึ่ง แต่ป้าซาวิน่าไม่จำเป็นต้องกังวล
เลย แพนหนุ่มของฟลอร์เจนกำลังนั่งมองนาโอมิตาเย้ม เขาไม่ได้ยินอะไรทั้ง
นั้น

"แม่บอกแล้วใช่ไหมว่า ไม่ให้พูดถึงเรื่องนั้นอีก!"

มาเร็คยกไหล่ชนิดหนึ่ง แล้วก็หันไปสนใจกับรายการโทรทัศน์ตรงหน้าต่อ
แถมเพิ่มเสียงของโทรทัศน์ให้กลับมาดังเหมือนเดิม ปล่อยให้เรื่องการจัด
ห้องนอนเป็นเรื่องของผู้หญิงไป เพราะยังงั้นป้าซาวิน่าคงจะไม่ให้นาโอมิไปนอน
ห้องเดียวกับเขาอยู่แล้ว

"นาโอมินอนห้องเดียวกับเอสเบต้าและแคร์"

ป้าซาวิน่าพูดซ้ำอีกครั้งเสียงแข็ง แบบที่แปลว่าไม่ต้องการให้ใครมาโต้แย้ง
การตัดสินใจของเธอ เอสเบต้าได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างขัดใจ แต่ก็ไม่กล้า
พูดอะไรออกมาอีก

"แต่...น่าซาวิน่าคะ" แคร์เอ่ยขึ้นอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก "แต่ห้องนั้นไม่มีที่
นอนสำรองเลยนะ ผ้าห่มก็ไม่มีด้วย นาโอมิจะนอนยังไงล่ะคะ"

คำถามนั้นทำให้ฉันอดยิ้มออกมาไม่ได้ แคร์...เด็กสาวผู้อ่อนโยน เธออายุ
13 ปี อ่อนกว่านาโอมิเพียงปีเดียวเท่านั้น และเพิ่งจะมาอยู่บ้านหลังนี้ได้เพียง
แค่สี่เดือน ยังไม่รู้อะไรเท่าไรนัก จึงได้ถามคำถามแสนธรรมดาอย่างนั้นออก
มา